

Ensimmäinen nainen

Nora
Niemi

Ensimmäinen nainen

*Nora
Niemi*

 SAGA
EGMONT

Nora Niemi

Ensimmäinen nainen

SAGA Egmont

Ensimmäinen nainen

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2015, 2022 Nora Niemi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728247860

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Liian hyvä naiseksi

Satoi. Vettä ryöppysi taivaalta aaltoilevina verhoina ja sitä lainehti sukissa ja paidan alla. Saara hytisi puolessa kentässä pienessä etukumarassa, siirrellen painoaan jalalta toiselle ja odotti syöttöä, jota ei koskaan tullut. Pitkät hihat eivät juuri lämmittäneet suomalaisittain niin tutussa tuiskussa ja tuulessa, ja shortsien alle oli pakko pukea pitkikset vaikka lopulta näyttikin aivan avohoitopotilaalta. Kaiken kruunasivat päällimmäisiksi kiskotut peliasuun kuuluvat punaiset polvisukat, jotka muistuttivat joulupukista. Saaran varpaat olivat nappisten sisässä niin jäässä, että kun pallo masentavan pitkän odottelun jälkeen lopulta tuli häntä kohti, se meinasi kiepsahtaa hänen jaloistaan sivurajan yli ennen kuin hän pääsi etenemään vastustajan maalille ja hakemaan laukaisupaikkaa. Veto viuhui metrikaupalla maalin yli, ja Saara kirosi hartaasti hölkätessään hakemaan palloa pituushyppypaikan takaa, mihin se oli kierinyt. Saatuaan pelivälineen hyppysiinsä hän päätti että ottaisi yrityksen uusiksi samasta kohtaa niin monta kertaa kuin tarvittaisiin, että pallo sujahtaisi tolppien väliin.

Valmentaja Seppälän pillinvihellys kuitenkin keskeytti hänen aikeensa, ja naislauma sai kummasti vauhtia vielä hetkeä aikaisemmin hyvin hitaisiin kinttuihinsa ja rynnisti sateensuojaan sisälle. Saara oli jo niin märkä, ettei enää välittänyt, vaan keräsi matkallaan kolme, neljä palloa jalkoihinsa ja potki ne kentän laidalla värjöttelevälle Seppälälle, joka piteli pussinsuuta auki.

- Meidän on pakko puhua talvikaudesta jossain vaiheessa, tämä ei voi jatkua. Miehet ehtii viedä kaikki sisävuorot, eikä me voida joulun asti painaa ulkokentillä, Saara huokasi ja katsoi Seppälää, joka haroi harvoja hiuksiaan lippalakin alle.

- Menes nyt vaan vaihtamaan kuivaa päällesi, mies sanoi lempeästi. Saara oli aina pitänyt Seppälän valmennustyylistä, joka oli kova mutta reilu, ja joka meni täysin hukkaan tämän säheltävän amatöörijoukkueen kanssa.

- Minä olen tosissani, Seppo, tämä ei jää tähän, Saara lisäsi ja katsoi miestä varoittavasti. Hänellä ei ollut aikomustakaan teloa itseään treenaamalla loppuvuotta liukkaalla nurmella.

- Kyllä minä sen tiedän, mies hymähti silmät nauraen. - Mutta mene nyt hyvä nainen sisälle ennen kuin saat kuolemantaudin, ja kun saat vaatteet vaihdettua niin tule käymään toimistolla. Minulla on sinulle asiaa.

- Mitä asiaa? Saara kysyi epäluuloisena.

- Minä kerron sitten. Menes nyt, Seppälä tokaisi ja työnsi sitten toisen pallosäkin Saaran käteen. - Vie tuo mennessäsi.

Kun Saara pääsi sisälle pukuhuoneeseen, häntä vastassa oli iloisen puheensorinan ja naisellisten tuoksujen muodostama pilvi, jonka läpi hän navigoi nenäänsä pidellen. Kun parillakymmenellä naisella oli kaikilla eri merkkistä deodoranttia, niiden sekoitus oli melkoinen tyrmäys hajuaistille. Saaraa myös jaksoi joka kerta hämmästyttää se nauru ja iloisuus, joka pukuhuoneen täytti riippumatta siitä, miten peli tai harjoitukset olivat menneet. Se johtui varmasti siitä, että suurin osa porukasta kävi pelaamassa vain päästäkseen hetkeksi aikaa lapsiaan pakoon tai koska joku kaveri oli pyytännyt tulemaan

mukaansa henkiseksi tueksi. Heille jalkapallo oli mukava harrastus, joka vei ajatukset pois arjesta, mutta Saaralle se oli elämäntapa. Ei, se oli enemmän. Se oli hänen syynsä olla olemassa, ja ainoa asia missä hän oli koskaan ollut todella hyvä. Joukkue oli surkea, Saara oli ensimmäisten joukossa valmis myöntämään sen, mutta se oli ainoa joukkue koko seutukunnassa, ja jalkapalloa oli mahdotonta pelata yksin. Sen takia Saara roikkui tässä joukkueeksi kutsutussa kävelevässä katastrofissa kiinni kynsin ja hampain, sillä hänen oli pakko pelata. Lopettaminen olisi ollut kuin olisi yrittänyt lopettaa hengittämisen. Jalkapallo oli hänen happensa, se oli elinehto eikä harrastus.

Olennaista kuitenkin oli, että Saara oli ihan oikeasti hyvä. Hän rakasti lajiaan, ja hän loisti päästessään kentälle. Pallo tuntui pomppivan hänen jaloissaan kuin jonkin maagisen voimakentän pitelemänä, ja hän oli vikkelä ja ketterä. Hän oli rakenteeltaan hoikka mutta voimakas, ja koska Saara oli jo junnuvuosistaan alkaen tiennyt, ettei hän 150-senttisen äitinsä ja vain hieman pidemmän isänsä geeneillä koskaan kasvaisi pitkäksi, ulottuvaksi kärkipelaajaksi, hänen olisi oltava nopea. Nopeampi ja taitavampi kuin kukaan muu, vikkelä kuin pieni peura. Ja Saara tiesi, että jos hän halusi tulla parhaaksi, hänen oli harjoiteltava enemmän ja tehokkaammin kuin kenenkään muun. Harrastajille kahdet treenit viikossa riittivät mainiosti ja monilla tuntui olevan vaikeuksia ehtiä niihinkään, mutta Saara kävi lisäksi viitenä iltana viikossa lenkillä, teki kaksi palloharjoitusta omalla ajallaan ja kävi vielä kerran viikossa punttisalilla rakentamassa lihaskuntoa. Fysioterapian opiskelu antoi mahdollisuuden rytmittää päivät jouhevammin kuin virastotyöaika olisi antanut periksi, ja Saaran aikomus oli päästä pelaamaan ammattilaisena viimeistään sitten kun hän valmistuisi. Päättäväisyyttä ja harjoitusmotivaatiota

häneltä ei puuttunut. Normaalioloissa hän olisi edelleen ollut kentällä harjoittelemassa vapaapotkuja, mutta vesisade ja Seppälä olivat nyt saaneet hänet luovuttamaan aikaisemmin. Seuraaviin treeneihin hän tulisi etuajassa ja ehtisi tehdä pari kierrosta koordinaatiojuoksua ennen kuin muu porukka tulisi paikalle, se tasaisi tilanteen.

Saara vaihtoi vaatteet, keräsi kampeensa ja heilautti sitten kättään pelikavereilleen, ennen kuin kiipesi pukuhuoneen vierestä rappuset urheiluseuran toimistolle. Seppälä istui kuivassa tuulitakissa työpöytänsä takana ja näytti omituiselta lukulasit silmillään. Hänen lippalakkinsa keikkui patterin termostaatin nupissa kuivumassa.

- Hyvä hyvä, Seppälä sanoi ja viittoi kädellään Saaraa tulemaan peremmälle. - Istu vaan alas.

- Olenko minä tehnyt jotain? Saara kysyi epäluuloisena. Seppo Seppälä oli yleensä rento ja suorasanainen mies, ja tälläkin kertaa, kun Saara oli istunut alas ja ristinyt kätensä puuskaan hän meni suoraan asiaan.

- Minä katselin tuota sinun menoasi tuolla kentällä, mies sanoi ja pudisti päätään. - Kai sinä tajuat, että olet jo kasvanut ulos tästä porukasta? Seppälä kysyi vakavana. Saara ei sanonut mitään.

- Sinä menet semmoista vauhtia, että tämä on sinulle ihan yhtä tyhjän kanssa. Eikä sinun tarvitse uskoa vain minun ammattilaisen näkemystäni, Puistola oli ihan samaa mieltä ja hänen kannaltaan katsottuna...

- Hetkinen, Saara keskeytti. - Se Puistola? Maajoukkueen päävalmentaja Puistola?

- No kuka sitten? Seppälä murahti. - Kuten olin sanomassa, sinä olet kehittynyt hyvin, ja Puistola sanoi että voisi harkita sinua ensi vuoden leiritykseen villillä kortilla, jos edistyt samaa tahtia, Seppälä sanoi niin kuin asia ei olisi ollut sen kummempi.

- Ei ole totta, Saara henkäisi. - Maajoukkueeseen!

- Asia ei kuitenkaan ole ihan yksinkertainen. Kyllä sinä tiedät miten nämä hommat menevät. Naisten maajoukkueeseen nouseaan vähitellen junnupuolelta, ja niillä naisilla on vuosien kokemus kansainvälisistä peleistä A- ja B-nuorissa ennen kuin he pääsevät aikuisten rinkiin. Suurin osa pelaa jo amatikseen ulkomailla. Täältä Harjulähteen mimmiigasta ei noin vain hypätä maajoukkueeseen, mutta aina joskus muutama lahjakkuus luiskahtaa ulos "järjestelmästä", Seppälä sanoi ja teki lainausmerkit ilmaan sormillaan. - Sellaisia tapauksia varten on kehitetty Timanttulokas. Olet varmaan kuullut siitä? Seppälä kysyi.

Saara veti kiihkeästi henkeä.

- Olen, hän sanoi ja selitti asian aivan kuin Seppälä itse ei olisi tiennyt, mistä puhui. - Vuosittain yksi lupaava pelaaja nostetaan alemmilta sarjatasoilta maajoukkuerinkiin, ja sen merkiksi hän saa kiertopalkintonnun virkaa toimittavan timantein koristellun pallon, tai siis pallon muotoisen riipuksen, mutta miten tämä liittyy... Saara yritti kysyä, mutta Seppälä puhui hänen päälleen.

- Puistola oli sitä mieltä, että se voisi soveltua tähän sinun tilanteeseesi.

- Oikeasti? Saara henkäisi. Hän puristi käsiään nyrkkiin niin kovasti, että hänen rystysensä loistivat valkoisina.

- Mutta sinun ongelmasi on siinä, että tämä meidän porukka vain hidastaa sinua. Timanttulokas on kehitetty sellaisia lupauksia varten, joiden potentiaali ylittää heidän sen hetkisen nettoarvonsa. Suomeksi sanottuna, se on villi kortti naisille, jotka ovat erinomaisia pelaajia, mutta kukaan ei vain vielä ole löytänyt heitä. Timanttulokas on osaltaan rahallinen palkinto, vähän kuin sponsori, sillä sen timanttiriipuksen kyljessä tulee tietääkseni melkoinen

tukku rahaa. Mutta mikä tärkeintä, se on suora pääsylippu maajoukkueeseen, ja se nostaa esiin lahjakkuuksia, jotka eivät muuten olisi koskaan päässeet näyttämään kykyjään. Mutta jos sinä jatkat tässä joukkueessa, sinä alat mennä takapakkia. Mikä on evoluution vastakohta? Devoluutio? Se sinulle tapahtuu, jos jatkat täällä. Et sinä tässä joukkueessa kehity mihinkään, ainakaan Timanttitulokkaan vaatimalle tasolle, valmentaja sanoi yhtäkkiä vakavana.

Saara nyökkäsi eikä sanonut mitään. Hänen oli pakko myöntää, että mies oli oikeassa. Joukkue oli rehellisyyden nimissä surkea, taktiikka oli vain hieno sana jota käytettiin pukukopissa eikä sillä ollut kentän tapahtumien kanssa mitään tekemistä, ja se pallon ympärillä hyörivä villiintynyt antilooppilauma oli kovin kaukana siitä, millaiseksi Saara olisi joukkueen määritellyt, jos se olisi ollut hänestä kiinni. Mutta se oli ainoa joukkue, joka hänellä oli.

- Ollaan nyt realisteja, Saara. Jos sinä aiot jonain päivänä pelata ulkomailla ammatiksesi, sinun on tehtävä valintoja. Jos sinä joudut harjoittelemaan tämän joukkueen kanssa pitkään, voisit yhtä hyvin sahata jalkasi irti. Minä olen itse pelannut tasokkaammassa porukassa c-junnuissa. Tosi tarina, valmentaja lisäsi ja näytti vakavalta. - Sinä tarvitset kovemman treeniporukan.

Saara nyökkäsi surullisena.

- Niin tarvitsen, mutta minkäs teet? Tämä on ainoa naisjoukkue lähimainkaan. Ehkä, jos asuisin Helsingissä, voisin noin vain vaihtaa porukkaa, mutta ei minulla ole varaa lähteä mihinkään muualle pelaamaan. Te olette minun ainoa vaihtoehtoni, Saara sanoi eikä pystynyt pitämään pettymystä ja epätoivoa poissa äänestään.

- Ei välttämättä, valmentaja sanoi ja jätti ilmaan leijumaan arvoituksellisen hiljaisuuden.

- Kuinka niin? Saaran silmät kiristyivät epäluuloisiksi viivoiksi. Hän ei halunnut alkaa toiveikkaaksi ennen kuin tiesi, ettei se tulisi päättymään katkerasti. Hän ei halunnut ensin innostua ja joutua sitten pettymään. Niin oli käynyt monesti aikaisemminkin, kun hän oli yrittänyt laskea selviytyisikö lisenssimaksuista ja matkakuluista, jos yrittäisi johonkin isompaan seuraan. Kaikki oli aina kaatunut omaan mahdottomuuteensa, eikä tämäkään kerta olisi sen kummempi.

- Minulla saattaa olla tähän ratkaisu, Seppälä sanoi rauhallisesti. - Sinä et luultavasti pidä siitä. Mutta sinun pitää miettiä mitä sinä nyt tarvitset, eikä sitä mikä olisi sinusta hauskaa, ymmärräthän? Timanttitulokas on mahdollisuus, joka tulee eteen kerran elämässä, ja sinun pitää olla valmis tekemään tarvittavat uhraukset sen eteen, Seppälä sanoi ja sai Saaran aavistamaan pahaa. - Minä uskoisin löytäneeni sinulle joukkueen.

- Mistä? Saara kysyi epäluuloisena.

- Täältä, Seppälä hymyili.

- Mistä täältä?

- No täältä Harjulähteeltä, Seppälä naurahti.

- Ei täällä ole muita naisjoukkueita, Saara vänkäsi vastaan.

- Ei niin, Seppälä sanoi niin kuin asia ei olisi ollut alkuunkaan ongelma. - Minä kysyin kolmosdivarin miesten joukkueelta, voisitko sinä alkaa harjoitella heidän kanssaan. Käyn aina välillä valmentamassa heitä, kun Haajasella on jotain muuta tärkeämpää ettei se ehdi paikalle. Hän oli ihan positiivinen, kun minä vähän alustavasti kyselin sinun mahdollisuuksistasi...

- Äijien peleihin? Saara kysyi järkyttyneenä.

- Niin niin. Kyllä se tämän koheltamisen voittaa, se sinun on pakko myöntää. Ja sinä tarvitset enemmän kovuutta ja

fyysisyyttä, jos aiot kehittyä. Miesten pelistä sinä oppisit paljon.

- Ja ne olisivat valmiita ottamaan minut sinne? Saara kysyi edelleen epäluuloisena.

- Kyllä minä alustavasti olen vihreää valoa tälle saanut, Seppälä sanoi niin kuin asia ei olisi olankohautusta kummempi juttu.

- No huh huh, Saara pudisti päätään. - Oletko sinä koskaan aikaisemmin kokeillut mitään tällaista? Voisiko se onnistua?

Seppälä ei epäröinyt, kun hän vastasi.

- Sinun kanssasi kyllä. Sinä olet hyvä, Saara, minä sanon sen nyt ihan suoraan. Sinä olet yksi parhaita, joita olen nähnyt, ja sinulla on mahdollisuus nostaa tasoasi vielä huimasti jos haastat itseäsi. Timanttitulokas antaa sinulle sen mahdollisuuden, jonka olisit saanut automaattisesti, jos olisit pelannut junnusta lähtien jonkun isomman seuran alaisuudessa. Sinä olisit jo maajoukkueessa, jos olisit lähtenyt liikkeelle vaikka HJK:sta. Sinä olet loistava pelaaja. En minä tällaiseen kenenkään muun takia rupeaisi, mutta sinä olet minun tuhkimotarini. Sinä olet minulle niin kuin Mirandés oli Espanjalle, Seppälä intoili.

- Sinä olet hullu, Saara pudisti päätään. Mirandés oli Espanjan kolmossarjan joukkue, joka oli noussut sensaatiomaisesti Espanjan cupin välieriin ja taistellut tosissaan jatkopaikasta suurseura Athletic Bilbaota vastaan. Vain kolme pelaajaa koko joukkueessa oli täysammattilaisia, ja seuran menestys oli huikea osoitus siitä että pienikin saattoi pärjätä kun kaikki osui kohdalleen.

- Minä en ole hullu, vaan minä teen sinusta Mirandésin ihmeen! Sinusta tulee esimerkkitapaus, Harjulähteeltä maailmalle! Sinä teet historiaa! Seppälä intoili.

- Sinä se et kasaa turhia paineita... Saara hymähti.

- Kyllä sinä sen kestät. Tämä on sinulle opetuksesi. Aina, kun ajattelet, ettet pysty johonkin, että muut ovat vahvempia ja taitavampia ja kokeneempia, niin ajattele Mirandésia. Jos he pystyivät siihen, sinäkin pystyt. Se on asenteesta kiinni! Seppälä pamautti ja nosti nyrkin pystyyn sen merkiksi, että oli tosissaan. Sitten hän rauhoittui vähän ja kokosi ajatuksensa.

- Ei sinun tarvitse heti päättää. Meillä oli Haajasen kanssa puhetta, että vuodenvaihteesta menisit sinne. Katselit nyt vähän aikaa tätä meidän meininkiä ja mietit, että onko tässä mitään järkeä. Päätät, mitä haluat, ja alat tehdä töitä sen eteen, eikö niin? Timanttitulokkaan valinta tehdään vasta kesällä. Sinulla on aikaa. Puistola on ottanut sinut tähtäimeensä, sinun vain pitää antaa hänelle jotain sellaista, mikä nostaa sinut kaikkien niiden muiden huippulupausten ylitse. Ymmärrätkö?

Kun Saara vain mutisi jotain, Seppälä naurahti.

- Ota nämä. Minä kaivoin netistä kaiken mitä löysin siitä Timanttitulokas-järjestelmästä. Lue ja viisastu, Seppälä sanoi ja ojensi ohuen nipun paperia Saaraa kohti. Nainen otti tulosteet ja vilkaisi päällimmäisen sivun kuvaa, jossa huonosta printtijäljestä huolimatta komeili näyttävä ja epäilemättä arvokas timanttiriipus. Se muistutti melkein enemmän maapalloa kuin jalkapalloa, ja se oli todella kaunis. Saara ei itse oikeastaan koskaan käyttänyt koruja, ja estetiikan puolesta hän arvosti lähinnä kauneutta, joka näkyi David Beckhamin vapaapotkuissa tai Iker Casillasin torjunnoissa, mutta koru oli kaikesta huolimatta upea. Saara selasi nopeasti paperit läpi, nyökkäsi Seppälälle ja alkoi tehdä lähtöä. Mies tuntui myhäilevän tyytyväisenä.

- Ja Saara, hän jatkoi, - ala käydä kielikursseilla. Kun minä olen valmis sinun kanssasi, suurseurat tappelevat sinusta.

- Kiitti, Seppo, Saara sanoi ja myös tarkoitti sitä. Mies omistautui työlleen ja oli ollut ihan tosissaan kaikesta, mitä oli sanonut. - Minä ajattelen asiaa. Nähdään tiistaina reeneissä, hän lisäsi ja lähti varustekassi olalla kotia kohti.

Kun Saara kolautti kotiovensa kiinni, eteisen hattuteline putosi rymähtäen lattialle.

- Voi jumal...

- Hiljaa! Kajahti huuto kauempaa huoneistosta. Saaran kämppäkaveri Jonna ilmestyi eteisen ovensuuhun kulmat vihaisesti rutussa, mutta hänen ilmeensä pehmeni kun hän huomasi Saaran seisovan eteisessä sekasotkun keskellä romahtaneen naulakon vieressä.

- Sori. Minulla on Eemeli käymässä, ja se imee joka sanan kuin pesusieni itseensä, niin jos voisit koittaa vähän sievistellä? Minä en haluaisi selittää pojan äidille, keneltä se on oppinut puhumaan kuin merimies, kai sinä ymmärrät?

- Ymmärrän. Sori, oli pitkä päivä ja sitten tuo tuli niskaan niin se lähti selkäytimestä... Saara huokasi. - Tämä paikka hajoaa käsiin, hän lisäsi ja alkoi riisua ulkovaatteitaan.

- Minä sain jo porakoneen lainaan, kunhan ehditään niin laitetaan se hylly takaisin paikoilleen. On vaan ollut niin sairas kiire, Jonna kohautti olkapäitään.

- Tiedetään, niin minullakin, Saara nyökkäsi.

Yhdessä asuminen ei ollut aiheuttanut naisille minkäänlaisia ongelmia, sillä he ehtivät nähdä toisiaan käytännöllisesti katsoen kymmenen minuuttia aamuisin, ennen kuin säntäsivät kumpikin omiin menoihinsa ja risteilivät sitten lopun päivää kotona, töissä, koulussa, kavereilla ja harjoituksissa niin että olivat hyvin harvoin yhtä aikaa kotona. Se oli toisaalta mukavaa, tuntui niin kuin olisi asunut kämpässä yksin ja ainakin omaa tilaa oli riittävästi, mutta jos piti sopia jostain sellaisesta, mikä ei